

seende har stillet, men jeg maa dog paa Flertallets Vegne anbefale at holde med Sogneraadet og altsaa nægte Nr. 259 Indfødsret.

Der er 6 Ansøgere, som tidligere have faaet Indfødsret, men som ikke have opfyldt den dertil nyttede Betingelse, at de inden 1 Aar fra den paagældende Lovs Krafttræden skulde godtgøre at være løste fra deres tidligere undersaatlige Forhold. Der er adskillige af dem, som have ladet vente meget længe, der er en, som har ventet ikke mindre end 19 Aar, og først nu kommer han i Tanker om, at det kunde være ganske rart at faa den Sag ordnet, og nu har han bragt den i Orden. Naar der er gaaet saa længe hen, og naar der først nu er kommen Iver over ham, er det selvfølgelig atter Alderdomsforsørgelsen, som her er medvirkende.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale de stillede Vædringsforslag, af hvilket det ene er foranlediget af den højtagede Minister, og det andet stillet af Udvalgets Flertal.

Formanden: Udvalgets Mindretal (S. Jensen) har anmeldt Forsald ved denne Forhandling, men det er meddelt mig, at den ærede 3dje Landstingsmand for 7de Kredts (Madjen-Mygdal) vil føre Ordet paa hans Vegne.

Madjen-Mygdal: Ja, som den højtærede Formand bemærkede, er min ærede Sidemand i Dag imod Sædvane forhindret fra at være til Stede ved vort Møde her, og da han som Mindretal i Udvalget har en fra Udvalgets øvrige Medlemmer afvigende Opfattelse med Hensyn til Vædringsforslaget Nr. 2, har jeg lovet det ærede Mindretal, at jeg skulde med et Par korte Bemærkninger begrunde denne hans afvigende Opfattelse. — De almindelige Bemærkninger, som vi nys have hørt af den ærede Ordfører (Koch), kunde der jo være stor Anledning til at komme ind paa. Jeg skal dog afholde mig herfra, idet jeg nemlig gaar ud fra, at Mindretallet i Henhold til det almindelige Forbehold, som ærede Medlemmer ville se, at han har taget i Betænkningen, dersom han kommer til Stede ved 3dje Behandling her i Salen, vil tage Ordet for at fremsætte sin Opfattelse i saa Henseende. Hvorvidt man er paa Veje til at gaa for vidt med at meddele Indfødsret, og hvorvidt der i Anledning af Alderdomsforsørgelsesloven af 9de April 1891 er Grund til at begrænse og indskrænke sig noget, skal jeg slet ikke komme ind paa. Jeg vil blot sige, at hvis man har haft til Hensigt ved Vædringsforslaget under Nr. 2

at statuere et Eksempel i saa Henseende, forekommer det mig, at dette Eksempel er meget uheldig valgt. Ærede Medlemmer ville jo se, at Ansøgeren under Nr. 259, William Walter, der er født i Sverige, har opholdt sig i Kristrup Sogn i 20 Aar, og Stillingen er jo den, at han i Trangstilsælde ikke vil kunne sendes tilbage til Sverige. I Trangstilsælde vil han under alle Omstændigheder have Ret til at faa Understøttelse af det offentlige her i Landet. Men hvad der for mig er Hovedsagen, er ikke, hvorvidt der mulig er Udsigt til, at han kan blive trængende til offentlig Understøttelse eller ikke, men den Omstændighed, at alt, hvad der gennem en længere Arrække foreligger om denne Mand, taler for, at han i alle Maader er en grundhæderlig Person, og dette vil jeg tillade mig nærmere at oplyse for det høje Ting. — Han har tidligere anjagt om at faa Indfødsret, allerede i 1889, altsaa før der var Tale om Alderdomsforsørgelsesloven, og det høje Ting vil se, at det er ikke noget Ønske om at faa Alderdomsunderstøttelse, der har givet ham Anledning til at søge om Indfødsret. Da han i 1889 søgte derom — det var, saa vidt jeg skønner, første Gang — blev hans Ansøgning helt igennem ledtaget af særdeles anbefalende Erklæringer. Sognepræsten udtalte f. Eks. den 14de Oktober 1889 bl. a., at Ansøgeren: „efter den almindelige Mening og min Overbevisning en hæderlig Mand, der paa lovlig Maade søger at ernære sig selv og Familie“, og Sogneraadet udtalte den 20de Oktober 1889, at „intet andet end godt og hæderligt vides om hans moralske Bandel“. Endelig afgav Herredsfogeden den 26de Oktober 1889 en anbefalende Erklæring om Ansøgeren, og det samme var Tilfældet med Amtet. Hvorfor den paagældende ikke fik Indfødsret den Gang, er mig ubekendt. Jeg har ikke haft Lejlighed til at undersøge Forholdet i saa Henseende — jeg er jo, som det høje Ting ved, ikke Medlem af Udvalget — om Ansøgningen er kommen for sent ind, eller der har været andre Grunde, kender jeg intet til. — Men senere, saa vidt jeg ser i 1892, har den vedkommende fornyet sit Andragen om Indfødsret, og ogsaa da foreligger der anbefalende Erklæringer. Fra Sognepræsten foreligger der en Erklæring, der omtrent lyder ligesom hans Erklæring fra 1889, som Tinget nu kender. Sogneraadets Formand udtaler sig ligeledes i en Skrivelse af 31te Marts 1892 anerkendende om den vedkommendes Hæderlighed, men saa Dage efter, nemlig den 2den April, erklærer det samlede Sogneraad, at det alligevel ikke finder Anledning til at anbefale den vedkommendes